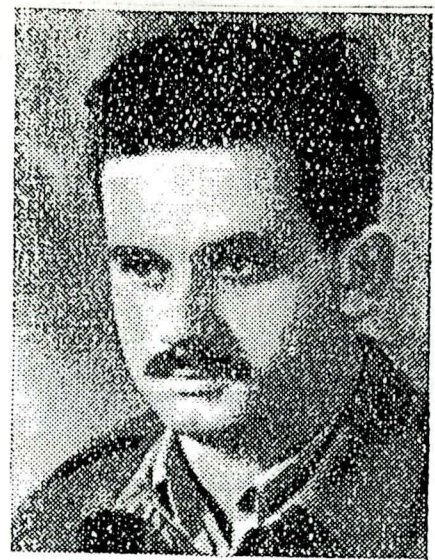

ליטמן פינחס

בן הרב יעקב־זאב (אבטליון) וגיטל. נולד
ביום כ"א במרחשון תרפ"ו בעיר קאליש,
בפולין. עלה לארץ ב־1936. קנה לו
השכלה תיכונית ושאף ללמוד מדעי
החקלאות. גדל באוירה דתית והיה שוחר
אמת מילדותו. בימי מלחמת־העולם,
בהיותו בן 17, נענה לצו "למשק ולנשק"
ויצא לשירות בקבוצה שדה־אליהו שבעמק
בית־שאן. שם התמחה בענפי חקלאות,
התאמן וגויס כנוטר במשטרת הישובים

העברים. בתגרה עם ערבים, שהעלו בהמתם על שדות העמק, נפצע
קשה באלה ושכב בבית־חולים. לאחר ששירת כשנתיים וחצי בשדה־
אליהו, התכונן לבחינות ונכנס לאוניברסיטה, למכון החקלאות, אך
תקופת לימודיו לא ארכה. לאחר שבועות מעטים, בדצמבר 1947,
התגייס יחד עם חבריו הסטודנטים למלחמת־השחרור. בימי שירותו
עבר מעמדה לעמדה, שמר על בניני המוסדות הלאומיים בירושלים
ואימן טירונים בבית־הכרם. השתתף בקרבות בצובה ובנוה־יעקב
כ"ברניסט" והצטיין באומץ־לבו גם ברגעים הקשים ביותר של הקרב.
לפני צאתו לקורס למפקדי כיתות בנען השתתף בליווי שיירה להרטוב.
בדרך הותקפה השיירה והמקלען נפצע. פינחס, שהיה מקלען ממדרגה
ראשונה, תפס את הנשק ומילא מיד את מקום הפצוע.

ברבות הימים נתמנה לרב־סמל בפלוגתו. בערב פסח תש"ח
השתתף בכיבוש שייך־ג'ראח. היא היה באותה הקבוצה שהצליחה
לפרוץ את טבעת האש הערבית והבריטית ולהגיע להר־הצופים,
כשהחלק השני של השיירה נאלץ לחזור העירה אחרי אבידות קשות.
הוא נשאר על הר־הצופים שהיה מנותק לחלוטין. ישיבה זו לא נראתה
לו והוא דרש להורידו בהזדמנות הראשונה כדי להצטרף לשורות
הלוחמים, אם כי נדרש ממנו להישאר במקום כאחד האחראים לבטחונו
והגנתו. חזר העירה ופעל בקטמון, תלפיות, בכיבוש מחנה אלנבי
ודיר אבו־טור. ב־13 במאי 1948 רוכז החי"ש בעיר ופינחס נשלח יחד
עם חבריו להגנת דרום ירושלים, לרמת־רחל. עמד שם בקרבות קשים,
כשהמשק עובר מיד ליד, ביום נכבש על־ידי הערבים, ובלילה מוצא
מידיהם וחוזר חלילה. ביום 24.5.1948, יום מותו בקרב, לחם בעמדה
בגבול המערבי של המשק. פינחס נפצע מרסיסי סיד ואבן שניתזו
מפגיעת פגז תותח שנורה מסביבות המנזר מר־אליאס. מיד הובל לתחנת
איסוף הפצועים ושם נחבש, אך המאמצים להצילו עלו בתוהו. דבריו
האחרונים היו: "אני בן הרב ליטמן מנחלת־יהודה. המשיכו!" נקבר
בשייך־באדר א' וב־10.9.1950 הועבר להר־הרצל בירושלים.